

Ako odišla matematika zo školy

(Ivetka Hucíková)

Bola raz jedna matematika, ktorá bývala na základnej škole v Brezovici. Bola malá s veľkými modrými očami, hnedými kučeravými vlasmi, ktoré jej siahali do $\frac{1}{2}$ chrbta. Občas si ich zaplietla do $(4:2)$... vrkôčikov a dozdobila $(1+1)$... mašličkami. Bola vždy usmievavá, ale vedela byť aj vážna. Bola hravá a chápvavá. Bola kamarátska a vždy každému nápomocná. Vedela každého povzbudiť, bola tolerantná. Svoj úsmev násobila každú minútu. Každý deň sa matematika tešila na svojich $(30 \times 3 + 40 - 20)$ kamarátov, kedy prídu do školy a budú sa s ňou hrať. Bolo to tak každý deň až raz, blížil sa čas veľkých prázdnin. Jej kamaráti už nechceli počúvať jej príbehy, prestali mať záujem hrať sa s jej hračkami (kružidlom, kalkulačkou, pravítkami, ceruzkou) a začali sa svojej kamarátke vyhýbať. Radšej sa hrali na telefónoch, vyrušovali, alebo si nachádzali iné zábavky. Malá matematika to nevedela pochopiť. Snažila sa im dohovárať, ale oni ju nepočúvali. Chcela im vysvetliť, že v živote jej rady budú využívať na každom kroku a bez nich sa len ťažko zaobídu. No správanie jej kamarátov sa nezmenilo. Boli presvedčení, že ju viac nepotrebujú. A tak sa malá matematika rozhodla. Zbalila si do batoha 2×2 pravítko, $10 + 1$ ceruziek, $10 : 5$ kružidlo a 1×1 kalkulačku a odišla zo školy. Pred bránou sa ešte obrátila o 180° , lebo verila, že si to deti rozmyslia. Ale nestál tam nikto z detí, iba pani učiteľky, ktoré sa snažili matematiku presvedčiť, aby neodchádzala, že ju potrebujú. So slzami v očiach povedala, že to deti musia pochopiť samé. Prešla $15 : 3 + 2 \cdot (2 + 4)$

dedinami, prešla cez 5.(1+1-1) kopcov a prebrodila 1+1 riečky a za každým stretla veľa dobrých ľudí. Každý z nich ju hneď spoznal a ukázal jej ako využívajú jej rady a učenie vo svojom bežnom živote. Mamička si v obchode vedela zrátať nákup. Pokladnička vedela vydávať peniažky. Ocko vedel zmontovať vďaka presnému meraniu novú hojdačku. Dedko si vedel z paše spočítať svoje kravičky a starká odmerala, koľko mliečka kravičky podojili. Každý z nich ju srdečne uvítal, pohostil a nezabudli jej poďakovať za jej učenie, keď boli oni ešte deťmi. Malá matematika bola šťastná, ale predsa pokračovala vo svojej ceste. Stretla ujov na vodnej nádrži ako merali prietok vody, ale i ujov na meteorologickej stanici ako zaznamenávali množstvo zrážok a rýchlosť vetra. Ani oni nezabudli na kamarátku matematiku a pospomínali si spolu na školské časy. A čo robili zatiaľ deti na základnej škole v Brezovici? Sedenie za počítačmi, či mobilmi, vyrušovanie a nudenie ich rýchlo prestalo baviť. Nevedeli si spočítať peniaze na sladkosti. Nevedeli si nič vyrobiť na výtvarnej výchove. Nevedeli si nič odmerať. Nevedeli, kedy končí hodina, lebo nepoznali čas..... Nič ich netešilo. Priznali, že urobili chybu, keď sa prestali hrať s malou matematikou a rozhodli sa to napraviť. Všetci ($30 \times 3 + 40 - 20$) žiaci sa vybrali svoju kamarátku hľadať. Prešli tú istú cestu. Stretli tých istých ľudí. Pritom pochopili, aké vzácne sú jej vedomosti a ako veľmi jej ublížili. Našli ju sedieť pri jazierku. Veľmi sa potešila, keď ich všetkých uvidela. Poprosili ju o prepáčenie, že jej ublížili. Sľúbili jej, že už nikto z nich nebude pohrdat' jej radami a učením. Ona im odpustila a spolu sa vrátili späť do školy a už nikdy neostala sama, ani cez prázdniny. Každý deň ju sprevádzali jej kamaráti a hrali sa s ňou. Dnes sú už tieto deti veľké a sú z nich rodičia. Každý z nich vyrozprával deťom tento príbeh, keď videli ako sa hnevajú nad zošitom z matematiky. Aby neurobili takú chybu ako oni kedysi a nepripravili sa tak o možnosť stať sa vzdelanými ľuďmi.